

Vanhus ja meri

2019

Kuka tässä on vanhus? Minäkö? Vasta 70 vuotta ikää. Vaikka toisaalta, ei sataan vuoteen ole enää kauankaan.

Seniori, ikäihminen, ikääntynyt, vanhus, ukkorukka. Mikä minä olen? Terveyskeskuksessa sanottiin, etten ole vanha. Vanhus on jo 75 vuotta täyttänyt. Ajatuksissani tunnun kyllä nuorekkaalta, toisaalta, kun vertaa vaikkapa jälkipolveen, olen varmasti vanha innokkuudessa ja toimissani. Eikä tuo rouvakaan paljoa heille tunnu häviävän.

Ikä ja tunne ikääntymisestä on paljon kiinni terveydestä. Minua, monisairasta, vanhentaa vakavan infarktin aikaansaama sydämen vajaatoiminta, joka rajoittaa liikkumista ja raskaiden toimien puuhastelua. Ja nyt keväällä ilmaantui kohtauksittain tuleva eteisvärinä.

Mutta pohjoiseen piti päästä. Katsomaan Levi-tunturin huipulle ja sitten Jäämerta ja Norjan lumihuippuisia vuoria. Reissu tehtiin henkilöautolla ja pienellä asuntovaunulla. Kaksipäiväinen menomatka sujui mukavasti autoillen ja sitten laskeuduttiin Kilpisjärveltä Skibotteniin jäätikköhuippuista Lyngen vuonoa ja vuoristoa ihailemaan. Ajelimme vuonon rantaa nautiskellen, merilintuja ja pyöriäisiä bongailien, ja yövyimme upeassa paikassa Lyngen vuonon pohjoispäässä. Tunsin olevani terve kuin pukki.

leiri Spåkenesissa

vuorovesimatalikkaa samassa paikassa

Siellä keskiyön auringossa teimme uuden reittisuunnitelman.

Käännyimme takaisin ja ajoimme Kåfjorden-vuonolta tiukkaa sorapintaista serpentiinitietä lähes Halti-tunturille.

Nousu henkilöautolla oli nyt huomattavasti helpompaa kuin edellisellä kerralla käydessämme matkailuautolla nousun puolivälissä olevaa Gorsabrua kanjonia katsomassa. Vastaantulijoita ei ollut, joten peruuttamaan ei joutunut.

Katselimme tunturikukkia ja heittelimme lumipalloja koiralle. Se oli upeaa ja jännittävää.

kuva jylhästä paluusta laaksoon

Vuonolle palattuamme menimme tunnelin sijaan tietöiden halki vanhalle rantatielle Kåfjorden vuonolla. Ja yhtäkkiä tie oli suljettu. Melkoinen pettymys.

Matka päättyi siihen, sillä eteisvärinä alkoi ja sain muitakin sydänoireita. Tiesin, ettei se ole hengenvaarallista terveelle sydämelle ja keväisestä kokemuksesta myös, että lepo ja tehostettu lääkintä palauttaa sinusrytmin minullakin. Pötköttelin illan vaunussa ja sillä aikaa rouva bongasi ulkona aivan lähellä ryhävalaan. Onneksi minäkin kuulin sen puhalluksia.

Tromssan lähellä, Atlantilla olevassa Sommerøyn saarella jäi käymättä. Siellä olin toivonut näkeväni nimenomaan ryhävalaan Atlantin aalloilla ja valkoisia hiekkarantoja.

Rouva veti ensikertaa asuntovaunua vuonon mutkaisella rantatiellä, ja minä istuin levollisen väsyneenä etupenkillä maisemia katsoen. Hän toi minut Suomeen ja kotiin. Ajelimme loppumatkaa vuorotellen. Sää lämpeni helteiseksi ja rouva pääsi uimaan ensin Pellossa, jossa yövyimme ja sitten kotosalla. Minä en ui kylmissä vesissä.

Saa nähdä, tapaavatko vanhus ja meri ensi kesänä.